

ת"פ 40536/10/20 - מדינת ישראל נגד אמין סביחאת

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 40536-10-20 מדינת ישראל נ'
סביחאת(עצור/אסיר בפיקוח)
בפני כבוד השופט נאסר ג'השאן

מדינת ישראל

המאשימה

אמין סביחאת (עצור/אסיר בפיקוח)

נגד
הנאשם

גזר דין

מבוא:

1. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש, והורשע על-פי הודאתו בביצוע עבירה של נשיאת והובלת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 14.10.2020 בשעה 16:00 או בסמוך לכך, שהה הנאשם בביתם של איברהים ופירוז אגבריה, דודיו של הנאשם המתגוררים בסאלם (להלן: "**הבית**"), או בסמוך אליו. במועד זה, הנאשם החזיק ונשא על גופו אקדח חצי אוטומטי FN, קליבר 9 מ"מ פאראבלום, הנושא מספר סידורי 07132878, שסוגל לירות כדור ובכוחו להמית אדם (להלן: "**הנשק**"), כשהוא טעון במחסנית מתאימה המהווה אביזר לנשק ובתכונה 9 כדורים בקוטר 9 מ"מ, כל זאת בלא רשות על-פי דין.

הנאשם נשא את הנשק הטעון סמוך לבית, כשהוא אוחז אותו בידו עד אשר הגיע סמוך לפלטה גדולה המונחת על הקרקע מאחורי הבית והניח את האקדח שם.

ראיות הצדדים לעונש:

3. ב"כ הנאשם הגיש מסמכים רפואיים בעניינה של אשתו של הנאשם, אביו ואמו; מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות.

תסקיר שירות המבחן:

4. שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, וזאת לאור התייחסותו המורכבת לנסיבות ביצוע העבירה והקושי להתבונן בקשייו הרגשיים, כאשר להערכת קצינת המבחן ענישה קונקרטית מרתיעה ומציבת גבולות, ייתכן שיש בה כדי לצמצם ולהפחית את הסיכון להישנות מעורבות בפלילים בעתיד.
5. קצינת המבחן התייחסה בהרחבה לנסיבות חיי הנאשם- צעיר בן 25 שגדל והתחנך בבית הוריו בסאלם, בן למשפחה המונה 6 ילדים, ועמד על נסיבות רפואיות של בני משפחה. הנאשם התחנך לפני כשנתיים, אב לילדה ואשתו בהיריון שני מתקדם.
6. עפ"י שירות המבחן, הנאשם לקח אחריות חלקית ופורמאלית לביצוע העבירה, מזער וצמצם את חומרת מעשיו ואת הסיכון שנשקף מהם. הנאשם טען, כי מצא את האקדח מונח מאחורי הבית של דודיו, ומתוך סקרנות הרים אותו ובהמשך החזיר אותו. הנאשם הכחיש כי נשא את הנשק על גופו. להתרשמות קצינת המבחן הנאשם מביע צער על מעורבותו בפלילים והוא נרתע מההלך הפלילי המתנהל נגדו, עם זאת ניכר כי הנאשם לא חשף בפני קצינת המבחן את המניעים שעמדו בבסיס העבירה וקשריו השוליים, שכן הציג עמדה הגנתית תוך צמצום רגשי וקושי להתבונן בדפוסי חשיבתו והתנהגותו שבאו לידי ביטוי בעת ביצוע העבירה.
7. במסגרת הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, התקשתה קצינת המבחן להעריך סיכון להישנות עבירות מהסוג הנדון בעתיד, והעריכה כי לא ניתן לשלול סיכון מסוג זה בעתיד וזאת בשל דפוסי ההסתרה של הנאשם, הקושי לתת אמון בסביבה ובגורמי סמכות, הבאים לידי ביטוי בצמצום אחריותו, צמצום רגשי והתייחסות מצמצמת ומגמתית באשר לנסיבות ביצוע העבירה. קצינת המבחן התרשמה כי בשל כל אלה, כמו גם הקושי בהפעלת שיקול דעת, העדר גבולות פנימיים ברורים ומחזקים ואופי העבירה שביצע, יתכן כי הנאשם פעל בהתאם לנורמות התנהגות עברייניות והם אלו שעמדו בבסיס ביצוע העבירה.
8. קצינת המבחן ציינה כי לנאשם כוחות חיוביים מסוימים אשר סייעו לו לשמור על מסגרת תעסוקתית יציבה מגיל צעיר, תוך דאגה לפרנסת המשפחה, וניכר כי הנאשם נרתע מההלך הפלילי המשמש עבורו כגבול חיצוני ברור ולכן לא היו הפרות מצידו בכל תקופת המעצר. הנאשם הביע נכונות מילולית להשתלב בטיפול קבוצתי המיועד לעוברי חוק בתחם עבירות הנשק, אולם התייחסותו היתה שטחית תוך שהוא התקשה לקחת אחריות על מעשיו כבסיס להשתלבות בטיפול, להצביע על דפוסים מכשילים כלשהם בהתנהלותו ולהתבונן רגשית בקשיים שהובילו אותו לביצוע העבירה. בנסיבות העניין העריכה קצינת המבחן כי הנאשם אינו בשל לטיפול בשלב זה והוא מונע בעיקר על-ידי מוטיבציה חיצונית בשל אימת הדין.

9. לאור האמור בתסקיר שירות המבחן לגבי נסיבות ביצוע העבירה וטענת הנאשם כי לא נשא את הנשק על גופו, בדיון שהתקיים בפניי ביום 15.07.2020, לפני שמיעת טיעוני הצדדים לעונש, נדרש הנאשם להבהיר עמדתו באשר לנטילת האחריות מצידו למיוחס לו בכתב האישום. עובדות כתב האישום המתוקן הוקראו לנאשם בשנית (ואף תורגמו לו על-ידי בית המשפט), והוא הבהיר כי הוא עומד על הודאתו. לפיכך, שמעתי את טיעוני הצדדים לעונש.

תמצית טענות הצדדים:

10. ב"כ המאשימה בטיעוניו לעונש בפניי, טען למתחם ענישה הולם אשר נע בין שנה וחצי עד 4 שנות מאסר וביקש להשית על הנאשם עונש במחצית התחתונה של המתחם, תוך שהפנה לפסיקה בעניין. נטען, כי יש לתת את הדעת לפוטנציאל הנזק ההרסני, להרתעה ולהגנה על הערכים המוגנים.

11. מנגד, ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין נע בין מאסר שירוצה בעבודות שירות עד 12 חודשי מאסר בפועל. נטען, כי מדובר בנאשם צעיר יליד 1996, נעדר הרשעות קודמות, בן למשפחה נורמטיבית, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ולקח אחריות מלאה. בהתייחסו לנסיבות ביצוע העבירה נטען כי הנאשם נשא את הנשק לפרק זמן "ספציפי ורגעי", והניח אותו מאחורי הבית, כאשר הנאשם לא ניסה להעלים או לזרוק את הנשק. נטען כי הנאשם חסך זמן שיפוטי יקר ובהעדת עדים רבים.

12. ב"כ הנאשם הפנה לאמור בתסקיר שירות המבחן ולמחירים האישיים ששילם הנאשם בהרחקתו ממקום מגוריו ומאשתו. נטען כי לא נרשמו לחובת הנאשם הפרות במשך תקופת מעצרו באיזוק אלקטרוני.

13. בדברי הנאשם לבית המשפט הביע צער וחרטה על ביצוע העבירה, טען כי הוא לוקח אחריות על מעשיו ומבקש לפתוח דף חדש. טען כי "עשיתי טעות חמורה ולא אחזור על מעשיו".

דין והכרעה:

14. כידוע, העיקרון המנחה בענישה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין הוא עקרון ההלימה, דהיינו, "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב לחוק העונשין). בהתאם לאמור, תיקון 113 מתווה שלושה שלבים לקביעת עונשו של נאשם: בשלב הראשון, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם לכל עבירה ולאור נסיבות ביצועה. כאשר יצוין כי ככל והנאשם הורשע במספר עבירות על בית המשפט לבחון האם מדובר

בעבירות המהוות אירוע אחד, או מספר אירועים ובהתאם לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד; בשלב השני, יש לבחון אם יש מקום לחרוג מן המתחם עקב שיקולי שיקום, או שלום הציבור הנוגעים לנאשם; בשלב השלישי, אם נמצא שאין מקום לחרוג מהמתחם כאמור, יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, תוך בחינת נסיבותיו האישיות שאינן קשורות לביצוע העבירה (ע"פ 5214/13 **סירחאן נ' מדינת ישראל** (30.12.2013)).

15. סעיף 40 לחוק העונשין קובע, כי בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

16. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירות הנשק, הנם שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על-ידי איש האוחז באקדח, וכן שמירה על שלטון החוק ועל ביטחון הציבור (ע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ביטון** (14.02.2021) (להלן: "**עניין ביטון**")). לא נכביר מילים לגבי התופעה שפשתה במחוזותינו הנוגעת לעבירות נשק. כבר נקבע כי עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר ל"מכת מדינה" והן מגלמות בתוכן סיכון ממשי ופוטנציאל הרסני, המגיע כדי פגיעה בביטחון האישי הבסיסי והיומיומי של כלל האזרחים. אזרחים, לעיתים עוברי אורח, מוצאים את מותם בשל שימוש בנשק בלתי חוקי. ניסיון החיים מלמד, כי לרוב נעשה שימוש בנשק למטרות פליליות אשר גרמו לא אחת לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם (ע"פ 761/07 **מדינת ישראל נ' אדרי** (22.02.2007); ע"פ 3169/21 **מדינת ישראל נ' אגבאריה**, פסקה 6 (21.06.2021)). זמינותם של כלי הנשק, מערערים את הסדר הציבורי ופוגעים בתחושת הביטחון האישי של אזרחי המדינה (ע"פ 5833/07 **ח'ורי נ' מדינת ישראל** (18.11.2007)), ולדאבון הלב, סכסוכים רבים בין מחזיקי נשק, אף סכסוכים של מה בכך מתדרדרים במהרה כדי ירי מנשק חם. בית המשפט העליון חזר לא אחת על הסכנה הרבה הטמונה בעבירות נשק, בעיקר בשל כך שהן "**מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחונו**" (ע"פ 6989/13 **פרח נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 (25.02.2014)). יפים לעניין זה הדברים שנקבעו בע"פ 5807/20 **שיבלי נ' מדינת ישראל** (30.12.2020):

"עבירות הנשק - חמורות מנשוא; אחריתן - מי ישורנה. ברגיל, כך נקבע לא אחת, גם אם היתה זו פעם ראשונה לנאשם שמעיד בעבירות הקשורות בנשק, לא נחמול ולא נכסה עליו; נשלחנו למאסר מאחורי סורג ובריה ... עבירות הנשק, הריהן מכת מדינה. אזרחים רבים מקפחים את חייהם מידי שנה בעטיין, ותחושת הביטחון הכללית של הציבור - נפגעת. מערכת המשפט, נדרשת גם היא ליתן את חלקה במלחמת החורמה שמנהלת מדינת ישראל נגד מבצעי העבירות הללו, ולפיכך מדיניות הענישה מצויה במגמת החמרה...".

וכן ראו: ע"פ 5330/20 **ענבתאוי נ' מדינת ישראל**, פסקה 14 (22.11.2020) (להלן: "**עניין ענבתאוי**").

17. מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים במקרה שלפנינו הנה בינונית והיא נגזרת מנסיבות ביצוע

העבירה. הנאשם החזיק ונשא על גופו אקדח חצי אוטומטי FN, קליבר 9 מ"מ פאראבלום, כשהוא טעון במחסנית מתאימה ובתוכה 9 כדורים בקוטר 9 מ"מ (דהיינו נשק "המוכן לירי"), כל זאת בלא רשות על-פי דין. יש לתת את הדעת לכך שהנאשם נשא והוביל את הנשק הטעון סמוך לבית, כשהוא אוחז אותו בידו. הגם שמדובר בעבירה שהיא "פחות חמורה" מאשר עבירה בנשק מסוג תת מקלע לדוגמא, הרי אף בעבירה בה עסקין טמון פוטנציאל נזק גדול.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירה הוא מלא ובלעדי; לא נטען בפניי להסבר המניח את הדעת לפשר החזקת הנשק על-ידי הנאשם, והמניע לכך נותר עמום, בנוסף לא ברור כיצד ובאילו נסיבות הגיע הנשק לידי הנאשם.

אף בפני שירות המבחן לא נתן הנאשם הסבר המניח את הדעת להחזקת הנשק.

פוטנציאל הנזק שצפוי היה להיגרם בעבירות נשק בכלל הוא רב וכולל פגיעה בגוף ובנפש, כפי שנקבע לא אחת בהלכה הפסוקה, החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית, העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. יחד עם זאת, יש לתת את הדעת לכך שלא נעשה שימוש בנשק ולא נגרם נזק מוחשי, כאשר הנשק נתפס על-ידי המשטרה.

18. **באשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות נשק, לאחרונה ניכרת בפסיקה מגמת החמרה בעונשי המאסר הנגזרים על מורשעים בעבירת הנ"ל, כך כפי שנקבע על-ידי בית המשפט העליון בעניין ענבתאוי, פסקה 14:**

"בלב הדברים, עומדת החומרה היתרה הנובעת לביצוע עבירות בנשק, לסוגיהן. בית משפט זה חזר ועמד בפסיקתו, לרבות בשנים האחרונות, על הסכנה הממשית הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחונו ועל הצורך האקוטי במיגורן, ובכלל זה על הצורך בהחמרת הענישה. ככלל, עונשם של המעורבים בעבירות בנשק הוא מאסר ממושך לריצוי בפועל, אף אם הם נעדרים עבר פלילי מכל סוג שהוא וזו להם העבירה הראשונה... וכך גם אם מדובר בבגירים צעירים, במקרים המתאימים(...). יתרה מכך, בשל החומרה היתרה שבעבירות אלו והסיכון הגבוה שיש בהן לשלום הציבור ניתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי ולשיקולי ההרתעה מאשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם (...). גישה מחמירה זו מיושמת גם במקרים שבהם נרכש הנשק למטרת 'הגנה עצמית', מתוך הבנה כי זמינות נשק בלתי חוקי מעודדת שימוש בו לביצוע עבירות ונושאת עמה פוטנציאל גבוה לפגיעה ממשית וקשה בביטחון הציבור ובשלומם...."

וכן ראו בעניין זה דברי בית המשפט העליון בעניין ביטון, פסקה 10:

"הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העברין עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק."

מדיניות זו באה לידי ביטוי בשורה ארוכה של פסקי דין. השופט מ' מזוז הטיב לתארה בעניין סובח, במילים אלו: 'המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ "לשים יד" על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק...".

19. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כפי שיפורט להלן:

א. בע"פ 6047/20 **רוש נ' מדינת ישראל** (18.11.2020) - בית המשפט העליון קיבל את ערעורו של נאשם שהורשע על-פי הודאתו בעבירה של נשיאה והובלה של נשק ללא רשות לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין. הנאשם רכב על אופנוע כשהוא נושא אקדח חצי אוטומטי מסוג ברטה עם כדור אחד ומשתיק קול. הצדדים ביקשו במסגרת הסדר טיעון להשית על הנאשם עונש של 24 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר מותנה חלקו במצטבר כך שירצה הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי דחה את הסדר הטיעון, קבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 2 עד 4.5 שנות מאסר בפועל, והשית על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון הקל בעונשו של הנאשם, בהסכמת הצדדים והטיל עליו 24 חודשי מאסר בפועל, בנוסף להפעלת המאסר המותנה (30 חודשי מאסר בפועל בסך הכל).

ב. בע"פ 2564/19 **אזברגה נ' מדינת ישראל** (18.07.2019) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע על-פי הודאתו בעבירה של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק. הנאשם רכש אקדח גנוב מתוצרת "גלוק", קליבר 9 מ"מ, יחד עם מחסנית תואמת, בתמורה כספית. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 12-40 חודשי מאסר, והושת על הנאשם, ללא עבר פלילי, 16 חודשי מאסר בפועל.

ג. בע"פ 3877/16 **ג'באלי נ' מדינת ישראל** (17.11.2016) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק, בכך כשנשא עמו אקדח מסוג "גלוק" טעון במחסנית שהכילה 14 כדורים. נקבע מתחם אשר נע בין 24-48 חודשי מאסר בפועל, והושת על נאשם צעיר, בעל עבר פלילי מכביד, 34 חודשי מאסר בפועל.

ד. בע"פ 4215/18 **ח'טיב נ' מדינת ישראל** (08.07.2018) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע על-פי הודאתו בעבירה של נשיאת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) לחוק, בכך ששהה בסמטה סמוכה לחצר ביתו, כשהוא נושא על גופו אקדח טעון בארבעה כדורים. הנאשם צירף עוד שני תיקים של החזקת סמים לצריכה עצמית. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 15 ל-36 חודשי מאסר בפועל והושת על הנאשם, צעיר שלחובתו הרשעה קודמת אחד, 15 חודשי מאסר

בפועל.

ה. בע"פ 135/17 **מדינת ישראל נ' בסל** (08.03.2017) - בית המשפט העליון קיבל את ערעורה של המדינה על קולת העונש שהושת על הנאשם שהורשע בעבירה של החזקה ונשיאת נשק מסוג תת מקלע מאולתר ומחסנית, לפי סעיפים 144(א) ו-144(ב) לחוק העונשין, והעמיד את עונשו של הנאשם על 18 חודשי מאסר בפועל, חלף 12 חודשי מאסר שנגזרו על הנאשם.

ו. בת"פ (מחוזי מרכז) 52416-06-20 **מדינת ישראל נ' מתאני** (12.01.2021) - הורשע נאשם על-פי הודאתו בעבירה של נשיאת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק. הנאשם נשא עליו אקדח שהיה טעון במחסנית וכדורים תואמים, מוסתר במכנסיו. נקבע מתחם אשר נע בין 15 ל-40 חודשי מאסר והושת על הנאשם, צעיר כבן 23, שלחובתו הרשעה קודמת אחת בתחום הנשק, 23 חודשי מאסר בפועל.

ראו גם:

- ת"פ (מחוזי מרכז) 44381-05-20 **מדינת ישראל נ' סאלח** (27.10.2020).
- ת"פ (מחוזי חי') 68389-07-20 **מדינת ישראל נ' ח'אלדי** (23.02.2021).

20. לאור האמור לעיל, בשים לב לעונש שנקבע בצידה של העבירה, בהתחשב בערכים שנפגעו מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנהוגה כמפורט לעיל, יש לאמץ מתחם ענישה התואם את דרגת החומרה של מעשיו של הנאשם, שאינם ברף העליון. לשיטתי, מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין נע בין 16 חודשי מאסר בפועל עד 40 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה של מאסר מותנה וקנס.

העונש המתאים לנאשם:

21. בקביעת העונש המתאים לנאשם, בגדרי המתחם או בסטייה ממנו, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובכלל זה בנסיבותיו של הנאשם ובסיכויי שיוקמו. מאחר ועל-פי טיעוני הצדדים לא עולה שאלת שיקומו של הנאשם על הפרק, ומאחר ולא קיימים שיקולים אשר מצדיקים חריגה מהמתחם לחומרה או לקולה, אקבע עונשו של הנאשם בתוך המתחם שנקבע.

22. הנאשם, בן 25 נשוי אב לילדה בת שנה ואשתו בהיריון מתקדם. הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן. כעולה מדברי ב"כ הנאשם ומתסקיר שירות המבחן, עד לאירוע נשוא כתב האישום, ניהל הנאשם אורח חיים נורמטיבי והיה המפרנס העיקרי במשפחתו, כאשר החל לעבוד

מגיל צעיר ודאג לפרנסת משפחתו, מכאן נראה כי הטלת מאסר ממושך עשויה לפוגע אף במשפחתו. בהקשר זה נתתי דעתי למסמכים הרפואיים שהובאו בפניי מהם עולה כי רעייתו של הנאשם נמצאת במעקב נוירולוגי לאור מצבה הרפואי.

23. הנאשם הביע חרטה וצער על ביצוע העבירה, הגם שבפני שירות המבחן לקח אחריות חלקית ופורמאלית לביצוע העבירה ונטה לצמצמם את מעשיו. עוד יש ליתן משקל לקולה לעובדה כי הנאשם שוהה מאז יום 07.12.2020 בתנאי מעצר באיזוק אלקטרוני.

24. באיזון הראוי בין השיקולים, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, באיזון בין נסיבותיו של הנאשם, ובשים לב לכך כי בבוא בית המשפט לגזור עונש בעבירות נשק יש ליתן משקל יתר לאינטרס הציבורי עליו עמדתי לעיל על פני ענייניו של הנאשם, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ברף האמצעי-תחתון של המתחם, לצד עונש של מאסר מותנה וקנס.

25. בסיכומי של דבר, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 14.10.2020 עד ליום 07.12.2020.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון ביום 22.08.2021 עד השעה 10:00 או לפי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים 08-9787377, 08-9787336. תנאי המעצר באיזוק בהם היה נתון הנאשם עד כה, ימשיכו לחול עד להתייצבותו לתחילת ריצוי עונשו. רשאי הנאשם להגיש בקשה להעתקת מקום המעצר באיזוק אלקטרוני וככל שתוגש בקשה היא תישקל

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, כל עבירת נשק מסוג פשע ויורשע בגינה.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, כל עבירת נשק מסוג עוון ויורשע בגינה.

ד. קנס כספי בסך 3,000 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 15.09.2022 ובכל ה-15 בחודש שלאחריו.

במידה ולא יעמוד הנאשם בחלק מהתשלומים, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ט אב תשפ"א, 28 יולי 2021, בהעדר הצדדים.